

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014 r.

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Beata Wojtasiak
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska SO del. Bogusław Suter (spr.)
Protokolant	:	Izabela Lach

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. G.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w K. i (...) w O.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 17 maja 2013 r. sygn. akt I C 528/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. stwierdza, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód J. G. po ostatecznym sprecyzowaniu żądania wniósł o zasądzenie kwoty 600.000,00 zł od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w K., w tym kwoty 200.000,00 zł tytułem odszkodowania za pogorszenie stanu zdrowia spowodowane nienależytą opieką medyczną i wadliwym leczeniem podczas odbywania kary pozbawienia wolności, kwoty 200.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną z tego powodu krzywdę i ból oraz kwoty 200.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za udostępnienie przez Zakład Karny innym osadzonym dokumentacji dotyczącej jego osoby, co doprowadziło do jego zniesławienia. Uzasadniając żądanie wskazał, że przed osadzeniem w

wyżej wymienionym Zakładzie Karnym w K. jego stan zdrowia był dobry, nie cierpiał na żadne choroby, zaś podczas wykonywania kary pozbawienia wolności znacząco podupadł na zdrowiu.

Pozwany Skarb Państwa – Zakład Karny w K., Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w O. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania na rzecz pozwanego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Podniósł, iż powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Odnośnie odszkodowania nie uprawdopodobnił nawet zaistnienia szkody i jej wysokości ani związku przyczynowego, podobnie w przypadku zadośćuczynienia nie udowodnił zaistnienia krzywdy, działania sprawcy i jego winy oraz związku przyczynowego między powyższymi. Odnosząc się do zadośćuczynienia pozwany wskazał, że działanie funkcjonariuszy służby więziennej działali wobec powoda mieściło się ramach ich uprawnień ustawowych i nie było niezgodne z prawem. W ocenie pozwanego w trakcie pobytu w więzieniu zapewniono powodowi właściwą, zgodną z przepisami i zasadami sztuki medycznej opiekę lekarską.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił powództwo i odstąpił od obciążania powoda zwrotem kosztów procesu na rzecz pozwanego i na rzecz Skarbu Państwa.

Istotne ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez Sąd Okręgowy przedstawiały się następujących:

Powód J. G. od 15 lutego 1993 r. odbywa karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w K.. W ocenie Sądu Okręgowego powód bezsprzecznie jest osobą schorowaną, jednakże schorzenia, na które cierpi nie pozostają w związku z odbywaniem przez niego kary pozbawienia wolności ani nie zostały spowodowane przez uniemożliwienie powodowi leczenia w ZK. Powód nie poniósł uszczerbku na zdrowiu spowodowanego osadzeniem w Zakładzie Karnym w K..

W oparciu o takie ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy oddalił powództwo, uznając że żądanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z art. 415 i 417 k.c. ani z art. 23 k.c. i 24 k.c. w zw. z 445 k.c. Odnosząc się do odszkodowania za utratę zdrowia Sąd I instancji wskazał, że roszczenie to nie może być uznane za uzasadnione tylko dlatego, iż powód był osobą zdrową w momencie przyjęcia do Zakładu Karnego, a obecnie cierpi na szereg schorzeń, gdyż z zasad doświadczenia życiowego wynika, że wraz z postępem wieku stan zdrowia zazwyczaj się pogarsza. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność, że powód przebywając w więzieniu został zakwalifikowany jako osoba o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności i osoba niezdolna do pracy nie powoduje odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Zapewniona powodowi opieka medyczna spełniała wymogi ustawowe przewidziane w art. 115 k.k.w., a uniemożliwianie dostępu do właściwego leczenia było jedynie subiektywnym odczuciem powoda. Odnośnie roszczenia o zadośćuczynienie z tytułu doprowadzenia przez administrację ZK do zniesławienia przez współwięźniów Sąd Okręgowy uznał, że powód nie wykazał jakich zaniedbań dopuścili się wobec niego funkcjonariusze służby więziennej ani jakie informacje o nim rozpowszechniono.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości powód, wskazując, że nie zgadza się z zapadłym rozstrzygnięciem jako niesłusznym i żądając uchylenie zapadłego w sprawie wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny uznał poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne za prawidłowe co do zasady i przyjął je jako własne, z tym wyjątkiem, że nie podzielił zaopatrywania Sądu Okręgowego, iż do rozstrzygnięcia sprawy wystarczające były opinie powołanych w sprawie opinie (...) biegłych z zakresu neurologii, psychiatrii i onkologii. Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii i pulmonologii. Zważywszy na treść pisma powoda z dnia 15 kwietnia 2014 r. (k. 545, t. III), w którym po zbadaniu przez biegłego lekarza ortopedę prosił o niekierowanie go przez Sąd do kolejnych badań Sąd Apelacyjny przeprowadził dowód tylko z opinii biegłego

ortopedy traumatologa. W oparciu o nią ustalił, że powód cierpi na zwyrodnienie odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa, zmiany zwyrodnieniowe obu stawów biodrowych i kolanowych, bóle ramienia prawego z ograniczeniem ruchu stawu łokciowego i brakowego prawego. Są to schorzenia samoistne, spowodowane częściowo wykonywaną przed osadzeniem pracą fizyczną, a także naturalnym starzeniem organizmu i nie mają bezpośredniego związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności (opinia biegłego ortopedy traumatologa k. 530 -531, t. III). Zarzuty zgłoszone przez powoda do powyższej opinii nie zasługiwały na uwzględnienie, gdyż sprowadzały się do ogólnego kwestionowania stanowiska biegłego i podważania jego wniosków, bez wskazywania merytorycznych argumentów. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd nie znalazł podstaw, by zakwestionować wiarygodność opinii i poczynił w oparciu o nią ustalenia faktyczne.

Odnosząc się do apelacji powoda wskazać należy, iż w istocie sprowadzała się ona do zakwestionowania poprawności dokonanej przez Sąd oceny dowodów oraz nie powołania kolejnych biegłych. Przechodząc do pierwszego z tych naruszeń wskazać należy, że Sąd Okręgowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy zgodnie z wytycznymi wskazanymi w art. 233 k.p.c., kierując się własnym przekonaniem, zasadami doświadczenia życiowego oraz wskazaniami logiki. Wyciągnięte z tak ocenionego materiału dowodowego wnioski i poczynione w oparciu o nie ustalenia faktyczne są prawidłowe. Nie można przychylić się do zarzutów skarżącego, które sprowadzają się do polemiki z oceną Sądu, gdyż nie odpowiada mu wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego. Wskazywane przez apelującego naruszenie nie może polegać na przedstawieniu przez skarżącego własnej wersji wydarzeń, w sytuacji gdy Sąd prawidłowo ocenił materiał dowodowy.

Sąd I instancji nie dopuścił się również uchybień w zakresie braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wskazania apelującego, iż w uzasadnieniu nie odniesiono się do załączonych przez powoda dowodów świadczących o tym, że przed przyjęciem do Zakładu Karnego był osobą zdrowa nie są słuszne. To, że Sąd nie poczynił ustaleń korzystnych dla powoda nie oznacza, że załączone przez powoda dowody pominął. Odnośnie zaś oceny przeprowadzonych dowodów i wyprowadzonych z nich wniosków Sąd Apelacyjny, jak wskazano już wyżej, uznał że Sąd Okręgowy nie dopuścił się w tym zakresie uchybień.

Przechodząc do podniesionej przez apelującego kwestii nie powołania kolejnych biegłych celem sporządzenia dodatkowych opinii wskazać należy, iż w sprawie nie zachodziła taka potrzeba. Sąd I instancji słusznie uznał przedmiotowe opinie za rzetelne i miarodajne. Biegli adekwatnie do swojej specjalności, bazując na wieloletnim doświadczeniu wypowiedzieli się w zakreślonym przez Sąd I instancji zakresie, odpowiadając wyczerpująco na pytania wskazane w postanowieniu z dnia 23 maja 2012 r. (k. 194, t. I). Prawidłowa jest również konstatacja Sądu Okręgowego, iż powód kwestionując sporządzone w sprawie opinie nie przedstawił żadnych rzeczowych argumentów by je obalić. Przychylenie się do stanowiska powoda oznaczałoby, że sąd powinien był dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony, co jest oczywiście nieprawidłowe. Samo niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia dopuszczenia dowodu z dalszej opinii biegłego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego sporządzone w sprawie opinie biegłych są kategoryczne i przekonywujące, wobec czego nie ma istniała konieczność dopuszczenia dowodu z dalszej opinii biegłych.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację jako bezzasadną oddalił.

O kosztach postępowania za drugą instancję Sąd Apelacyjny orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrał sprawę w całości wobec czego powinien zwrócić na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prokuraturii koszty zastępstwa procesowego w wysokości 4.500 zł. Kwota ta została ustalona w oparciu o § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 r. poz. 461).